

[Slebsager.]

medmindre Ministeren for Handel og Industri tillader en Forlængelse af Fristen“;
og at

„egne Aktier, som et Selskab har købt paa Tvangsauktion, skal afvikles indenfor en Frist af 2 Aar“.

Er det rigtigt at have det saa afgjort her? Det er jo ikke sikkert, at der er Købere paa Markedet til disse Aktier til en blot nogenlunde rimelig Betaling i Forhold til, hvad disse Aktier er værd. Jeg tillader mig blot at minde om, at efter alle de mange Forsikringsselskabs-Krak, som vi havde efter Krigsaarene, var der ved at komme en Rædsel op i Befolkningen for at tage Aktier i et Forsikringsselskab, fordi der næsten altid hvilede en Garantiforpligtelse paa disse Aktier; som almindeligvis ikke var indbetalt med mere end indtil 25—30 pCt., en Garantiforpligtelse, som mange Aktionærer i disse krakkede Selskaber havde faaet at mærke.

Dette førte til, at der gennem en Aar-række var en Ængstelse hos det købende Publikum for at købe Forsikringsaktier, saaledes at disse kom til at staa i en overordentlig lav Kurs i Forhold til, hvad de var værd, selv hvor det drejede sig om gode og solide Selskaber.

Derfor er jeg ikke sikker paa, at det vil være rigtigt netop at sætte, at egne Aktier skal realiseres indenfor et Tidsrum af to Aar. Jeg mener, at ogsaa her maa der vel være Plads for en Forhandling, saaledes at der ogsaa i Fremtiden kan tages saadanne Hensyn, at et Selskab ikke ligefrem tvinges til at sælge Aktier, som det paa den Maade er kommet i Besiddelse af, og sælge dem til en Pris, som er langt under deres Værdi, fordi der ikke er tilstrækkeligt med Købere paa Markedet.

Med disse Bemærkninger skal jeg igen anbefale Lovforslaget til Behandling i et Udvalg og udtale Haabet om — og jeg mener for øvrigt ogsaa, at den højtærede Ministers Udtalelser paa adskillige Punkter, nu da han havde Ordet, giver Haab derom —, at der kan komme en Forhandling i Gang, saaledes at vi kunde naa til et Resultat om dette Lovforslag i indeværende Rigsdagssamling.

C. J. F. Sven: Det ærede Medlem, der nu forlod denne Talerstol, mente at spore en ikke ringe Forhandlingsvillighed hos den højtærede Minister, og jeg har det samme Indtryk af de replicerende Bemærkninger, der blev fremsat fra Ministerbæn-

ken. Jeg kan fatte mig forholdsvis kort, idet det jo altsaa lader til, at man gennem Udvalgsbehandlingen vil faa en vis Mulighed for at faa ændret Lovforslaget i en saadan Retning, at ogsaa mit Parti kan tiltræde det.

Det forekommer mig i øvrigt, at den højtærede Minister i nogen Grad, hvad der maa forundre, søgte at dække sig bag Landstinget. Landstinget kan bruges til meget, det kan altsaa ogsaa bruges af en socialdemokratisk Minister som et Skjold, idet den højtærede Minister Gang paa Gang henviste til, at det var jo Landstingets Forslag, og hvor kunde jeg dog egentlig være saa ond at kritisere, hvad Landstinget, oven i Købet mit eget Parti, havde været med til? det kunde Ministeren ikke forstaa.

Det forundrer mig, thi den højtærede Minister ved jo udmærket godt, at det Forslag, der fremkom fra Landstinget, som blev vedtaget i forrige Samling, var Udtryk for et Kompromis; det dækker altsaa aldeles ikke det konservative Folkepartis Opfattelse, lige saa lidt som jeg gaar ud fra, at det dækker det radikale Partis Opfattelse eller Venstres Opfattelse. Men skal man naa et Resultat, maa man jo undertiden bøje sig fra de forskellige Sider, og det er altsaa det, der er sket.

Ikke desto mindre mener jeg, at naar 3 Partier i Landstinget har vedtaget at slutte sig om et bestemt Forslag, er dette egnet til Forhandlingsgrundlag; men iklædes det en socialistisk Form, eller faar det en socialistisk Islæt, vil et saadant ændret Forslag være daarlig egnet til Forhandlingsgrundlag. Derfor vil den højtærede Minister kun med Urette kunne finde en Modsigelse i de Bemærkninger, jeg fremsatte, da jeg først havde Ordet.

Med Hensyn til Afgrænsningen af Bestyrelsens og Direktionens Kompetence maa jeg fastholde mine Bemærkninger. Det foreliggende Lovforslag klarer ikke dette Problem, og derfor havde der været al mulig Anledning for den højtærede Minister til nu, da der var Lejlighed dertil, at søge at faa en bedre og klarere Form frem. Var dette lykkedes for Ministeren, vilde han sikkert have kunnet paaregne Tilslutning fra alle Partiers Side, hvorimod han ved disse forskellige socialistiske Tilsætninger, som Forslaget har faaet, ikke paa Forhaand kan paaregne at lette Forslagets Gang.

Med Hensyn til mine Bemærkninger om Andelsselskaber sagde den højtærede Minister lidt haanende, at man burde virkeligt fra konservativ Side have rejst Sagen i Tide, da Aktieselskabsloven var til Behandling i Landstinget. Nu træffer det sig saa